

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **PneuMAX s.r.o. „v likvidaci“**, se sídlem Olomouc, Šemberova 66/9, zastoupeného Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem Ostrava, 28. října 219, proti žalovanému **Generálnímu finančnímu ředitelství** se sídlem Praha 1, Lazarská 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2012, č.j. 23986/11-3110-012138, ve věci obnovy řízení

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2012, č.j. 23986/11-3110-012138, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 10.6.2011, č.j. 821/11-1500-801323. Správní orgán I. stupně zamítl návrh žalobce na povolení obnovy daňových řízení ve věcech dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2003 a 2004 a daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce července 2003, která byla vedena Finančním úřadem v Olomouci jako správcem daně.

Žalobce namítal, že:

1) bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces tím, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami – zejména s ústavněprávním rozměrem případu a námitkou vyměření a výběru daně v rozporu s dobrými mravy;

2) správní orgány obou stupňů opřely svá rozhodnutí o závěr, že návrhu na povolení obnovy řízení nebylo možné vyhovět pro uplynutí objektivní lhůty, v níž lze obnovu povolit, avšak v předmětné věci vyšly najevo natolik závažné skutečnosti zpochybňující správnost dříve vydaných dodatečných platebních výměrů (zrušení předchozích soudních rozhodnutí Nejvyšším soudem ČR a nově soudy deklarovaná neexistence závazkového vztahu mezi žalobcem a třetí osobou, a tudíž neexistence podmínek pro vznik daňové povinnosti žalobce), že při respektování principu proporcionality, popsaném v četných žalobcem citovaných nálezech Ústavního soudu ČR, měl zájem na vydání spravedlivého rozhodnutí převážet nad požadavkem rozhodnutí o obnově v zákonné lhůtě;

3) žalovaný aplikoval ustanovení § 54 odst. 3 a § 47 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“) formalisticky, naopak ústavně konformním výkladem, zejm. s ohledem na čl. 11 odst. 5 a čl. 4 odst. 4 LZPS je nutno dospět k závěru, že ustanovení ZSDP stanovující prekluzivní lhůty je nutno aplikovat pouze tehdy, došlo-li by k vyměření daně v neprospěch daňového subjektu, tj. objektivní lhůta má omezovat toliko správní orgány;

4) žalovaný pominul princip *in dubio pro libertate*, dle něhož je nutno v případě vícero možných výkladů veřejnoprávní normy upřednostnit ten, který nejméně zasahuje do práv a svobod jednotlivců, v daném případě práva vlastnit majetek.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že:

Ad 1) je povinností správního orgánu zkoumat primárně splnění procesních předpokladů, a teprve poté se zabývat věcnou stránkou, dále, že časový rámec pro konání obnovy řízení je stanoven zákonem jednoznačně a respektování jednoznačného zákona nelze označovat za protiústavní formalismus. Žalobce ignoruje základní skutečnost, že správce daně je při své činnosti vázán zákony, daném případě daňovým řádem, který postup správce daně i daňových subjektů vznikající při správě daní upravuje s tím, že neexistuje-li forma v podobě obnoveného řízení zahájeného vydáním rozhodnutí o povolení obnovy řízení, nemůžou být pravomocně stanovené daňové povinnosti v původním řízení nově hmotněprávně posouzeny. Posouzení ústavních práv správcem daně nepřísluší;

Ad 2) zákonnou podmínkou povolení obnovy řízení není toliko existence obnovovacího důvodu, ale rovněž zachování zákonem stanovených lhůt. Smyslem časové limitace při aplikaci různých procesních nástrojů, kdy je ještě možné dovolávat se změny pravomocně stanovené daně, je zachování principu právní jistoty daňových subjektů založených na jejich právu na neměnitelnost rozhodnutí. Marné uplynutí lhůty pro využití mimořádného opravného prostředku, tj. okamžik, kdy rozhodnutí již nelze žádným zákonem připuštěným způsobem zvrátit, je významným prostředkem zajištění právní jistoty. Pokud by správní orgán při rozhodování

o návrhu na povolení obnovy řízení vědomě zákonné lhůty ignoroval a obnovu řízení povolil, dopustil by se úmyslného protiprávního jednání, za nějž by nesl následně odpovědnost;

Ad 3) trvání na splnění taxativně stanovené procesní podmínky v podobě zachování objektivní lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení nelze označovat za formálnost postupu, neboť správní orgán je povinen řídit se zákonnou úpravou a posouzení splnění procesních podmínek neleží ve sféře správního uvážení. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 8 Afs 29/2012 a usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 Afs 20/2007 vyslovil, že v okamžiku podání žádosti o obnovu řízení musí být zachována objektivní lhůta. Dále žalovaný zdůraznil, že v původním řízení rozhodl správní orgán dle skutkového stavu existujícího ke dni jeho rozhodování, přičemž ve vztahu k předběžné otázce týkající se kupní smlouvy z 16.7.2003 vycházel z pravomocného rozhodnutí soudu v civilním řízení. Jestliže žalobce dále vedl soudní řízení v soukromoprávní rovině, o němž věděl, že jeho výsledek může mít podstatný vliv pro rozhodnutí v daňovém řízení, mohl proti předmětnému rozhodnutí o stanovení daně podat správní žalobu, čímž by docílil účinků § 41 s.ř.s., tj. stavení běhu lhůty pro stanovení daně (a tím pádem lhůty pro povolení obnovy řízení). Skutečnost, že tak z vlastní dispozice neučinil nelze vyčítat správci daně. V souvislosti se zásadou vigilantibus iura poukázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 1 Afs 149/2008 a 9 Afs 75/2007;

Ad 4) k naplnění znaků neoprávněného zásahu do majetkových práv žalobce nemohlo dojít, pokud byla daňová povinnost stanovená v souladu se zákonem, což byla, neboť platí presumpce správnosti pravomocných rozhodnutí správních orgánů. Uplatnění zásady *in dubio mitius* v dané věci nepřipadá v úvahu, neboť se jednalo o aplikaci zcela jednoznačné právní úpravy, nikoli ustanovení zákona připouštějícího dvojí výklad. Žalobce nadto proti aplikovaným zákonným ustanovením ničeho nenamítá, toliko se dožaduje toho, aby v daném případě aplikovány nebyly.

Při jednání dne 20.6.2014 žalobce dále namítl, že se správcem daně od skončení původního daňového řízení nepřetržitě komunikoval a informoval jej o průběhu dovolacího řízení s tím, že některá jeho podání bylo možné obsahově posoudit jako návrh na obnovu řízení, což však správce daně neučinil.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na základě zpráv o daňové kontrole ze dne 20.11.2006 vydal správce daně - Finanční úřad v Olomouci žalobci dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2003 a 2004 a daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce července 2003. Dne 28.12.2010 podal žalobce návrh na obnovu předmětných daňových řízení s tím, že dne 11.11.2010 mu byl doručen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.10.2010, č.j. 21 Cm 102/2004-155, jemuž předcházel rozsudek téhož soudu ze dne 26.4.2005 a rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, které však byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 1247/2009, přičemž z předmětného rozsudku vyplynul závěr, že kupní smlouva ze dne 16.7.2003 se společností BRANO a.s. nebyla platně uzavřena, ačkoli předchozí rozsudky tvrdily opak. Jelikož otázka uzavření předmětné kupní smlouvy byla podstatnou

skutečností, na jejímž základě správce daně vyměřil žalobci daň, spatřoval žalobce v jejím následném přehodnocení soudy skutečnost odůvodňující návrh na povolení obnovy předmětných daňových řízení. Zdůrazňoval, že od počátku řízení zpochybňoval platnost předmětné kupní smlouvy a správce daně o podání dovolání i o dalším průběhu dovolacího řízení informoval.

Správní orgán I. stupně žádost žalobce o povolení obnovy řízení zamítl. V rozhodnutí ze dne 10.6.2011 se vypořádal s otázkou použitelné právní úpravy ve prospěch zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“), srovnal důvody obnovy řízení v § 54 odst. 1 ZSDP a § 117 d.ř., a dále lhůty pro podání žádosti dle § 54 odst. 3 ZSDP a § 118 a 119 d.ř. se závěrem, že tyto jsou totožné. Dále uvedl, že v první řadě zkoumal naplnění formálních podmínek pro povolení obnovy řízení, a to zachování zákonem stanovených lhůt a dovodil, že návrh byl podán včas v šestiměsíční subjektivní lhůtě, plynoucí od okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl o novém rozsudku krajského soudu v civilním řízení. Dále podrobně vypočetl u každého dodatečného platebního výměru, kdy (i se zohledněním proběhlých daňových kontrol a s nimi souvisejícího přerušení běhu lhůty pro stanovení daně) uplynula lhůta pro stanovení daňové povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že ve všech případech se tak stalo v roce 2009, tudíž nebyla zachována tříletá objektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení, když návrh byl podán teprve 28.12.2010. V odvolání proti předmětnému rozhodnutí namítal žalobce tytéž skutečnosti jako v žalobě, tj. zejména vytýkal přílišný formalismus při posuzování běhu objektivní lhůty, a dále rozpor nastalé situace s jeho ústavně zaručeným právem vlastnit majetek a s dobrými mravy.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně popsal obsah původních odměřovacích daňových řízení. Dále znovu a velmi podrobně provedl výpočet lhůt, přičemž dospěl k závěru, že ať již dle „teorie 3+0“ nebo „teorie 3+1“ běžela lhůta pro stanovení daně, a tudíž i lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení nejdéle do 31.12.2009. Za použitelnou právní úpravu na rozdíl od správního orgánu I. stupně označil § 47 ZSDP. K námitce přílišného formalismu a ústavně nekonformního výkladu uvedl, že je povinností správního orgánu zkoumat primárně splnění procesních předpokladů, a teprve poté se zabývat věcnou stránkou, dále že časový rámec pro konání obnovy řízení je stanoven zákonem jednoznačně a respektování zákona nelze označovat za formalismus. Zdůraznil, že smyslem obnovy řízení jako mimořádného opravného prostředku je zohlednění nově se vyskytнуvších skutečností, nikoli náprava vad předchozího řízení ani zjišťování, zda v původním řízení bylo rozhodováno na podkladě úplně zjištěného skutkového stavu. Dále poukázal na skutečnost, že žalobce nenapadl dodatečný platební výměry správními žalobami, čímž by docílil stavení běhu prekluzivní lhůty dle § 41 s.ř.s.

Krajský soud předně uvádí, že žalobce nikdy nerozporoval správnost výpočtu běhu objektivní lhůty správními orgány obou stupňů, a proti jimi aplikovaným právním normám ničeho nenamítal. Jelikož ani v žalobě žalobce netvrdí, že by z důvodu chyby ve výpočtu, či z důvodu chybné aplikace právní normy, byl právní závěr o marném uplynutí objektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení nesprávný, soud se již uvedenými skutečnostmi podrobně nebude zabývat, toliko odkazuje na způsob výpočtu předmětné objektivní lhůty provedené v rozhodnutí žalovaného, s nímž se krajský soud zcela ztotožňuje, včetně závěru o správnosti aplikace § 47 ZSDP, a to s ohledem na formulaci přechodného ustanovení § 264 odst. 4 d.ř.

Námitku porušení práva žalobce na spravedlivý proces tím, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami – zejména s ústavněprávním rozměrem případu a námitkou vyměření a výběru daně v rozporu s dobrými mravy, tj. de facto námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, soud důvodnou neshledal. Žalovaný se k předmětné námitce ve svém rozhodnutí jednoznačně vyjádřil, a to tak, že v případě podání návrhu na obnovu řízení je povinností správního orgánu primárně zkoumat splnění procesních předpokladů, a teprve poté se zabývat věcnou stránkou, dále že časový rámec pro konání obnovy řízení je stanoven zákonem jednoznačně a respektování zákona nelze označovat za formalismus. Není tedy pravdou, že by žalovaný odvolací námitku žalobce pominul, toliko se s ní vypořádal způsobem, který žalobci nevyhovuje, což však nelze zaměňovat za absenci odůvodnění. Postrádá-li žalobce v odůvodnění rozhodnutí žalovaného širší ústavněprávní pojednání, je zcela správný závěr žalovaného, že správní orgány jsou při své činnosti vázány zákony a nejsou nadány pravomocí posuzovat jejich ústavnost.

Dle právní teorie státní správa jako zvláštní forma činnosti státu je determinována a určována zákony. Obsah zákonů jednak provádí a jejich obsahem se také řídí. Tento podzákonný charakter činnosti státní správy je ve své podstatě projevem principu vázanosti správy zákony, avšak lze jej vymezit i širěji jako projev vázanosti správy právem, tedy vedle zákonů i obecně závaznými právními předpisy vydanými na základě zákonů a k jejich provedení.

Ústavní soud v nálezu II.ÚS 3764/12 uvedl: „*Ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy, resp. čl. 2 odst. 2 Listiny stanovuje, že státní moc je možno uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon, přirozeně při respektu k principu proporcionality plynoucímu z požadavku právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) tak, aby byl minimalizován zásah do základních práv dotčeného, která jsou ve hře. Pokud se tomu tak neděje, představuje jednání či akt státní moci svévoli. Jak Ústavní soud opakovaně zdůraznil, nikoliv každé porušení norem podústavního práva při jejich aplikaci či interpretaci způsobuje zároveň i porušení základního práva jednotlivce. Avšak porušení některé z norem podústavního práva v důsledku libovůle (vykonávané např. nerespektováním kogentní normy) anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, může být způsobilé zasáhnout do základního práva a svobody jednotlivce [srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 346/01 ze dne 14. 3. 2002 (N 30/25 SbNU 237)].*

Jakkoli je dle Ústavního soudu povinností veškerých orgánů veřejné moci interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod, tj. tzv. ústavně konformním způsobem, správní orgány nejsou povolány k interpretaci norem ústavního práva, neboť jejich činnost je podzákonná. Ochrana ústavnosti je dle čl. 83 Ústavy úkolem právě Ústavního soudu. Ze stejného důvodu nejsou správní orgány oprávněny neaplikovat zákony z důvodu jejich domnělé protiústavnosti. Jen Ústavnímu soudu je podle čl. 87 odst. 1 písm. a) nebo čl. 95 odst. 2 Ústavy, v obou případech ve spojení s čl. 89 odst. 2 Ústavy, svěřena pravomoc rozhodnout se všeobecnou závazností o nesouladu zákona s ústavním pořádkem. Žalobce se však domáhá neaplikování zákona (§ 54 odst. 3 ZSDP) z důvodu jeho protiústavnosti navzdory tomu, že ten zatím nebyl předmětem řízení o kontrole norem. Ostatně ani soud nemůže za situace, kdy se Ústavní soud dosud nevyjádřil k ústavnosti

inkriminované zákonné úpravy, rozhodnout o protiústavních důsledcích této úpravy toliko s odkazem na žalobcem tvrzený nedostatek. Pakliže by měl pochybnosti o ústavnosti předmětné právní úpravy a dospěly by k závěru, že jediným prostředkem ochrany základních práv žalobce je její neaplikování, musel by iniciovat řízení o kontrole norem, v němž by byl její soulad s ústavním pořádkem postaven najisto rozhodnutím Ústavního soudu, z něhož by v případě derogace vyplynuly i důsledky ve vztahu k další aplikaci zrušených ustanovení. Soud však v tomto směru žádné pochybnosti nemá.

Žalovaný proto nepochybil, když kogentní zákonné ustanovení o běhu lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení dle ZSDP aplikoval. Naopak zcela správně ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že právě nerespektování kogentní zákonné úpravy by bylo projevem libovůle správního orgánu, sankcionovatelné následně jeho odpovědností za nezákonné rozhodnutí.

K žalobnímu bodu 2) žalovaný zcela správně zdůraznil, že pro povolení obnovy řízení je nezbytné kumulativní naplnění všech zákonem stanovených procesních podmínek, tj. jak existence způsobilého obnovovacího důvodu, tak zachování zákonem stanovené lhůty. V případě, že správní orgán, který o povolení obnovy řízení rozhoduje, zjistí, že kterákoli z uvedených podmínek naplněna není, je povinen návrh zamítnout.

Dále dle názoru soudu nelze připustit žalobcem zastávaný výklad § 54 odst. 3 ZSDP, že k uplynutí objektivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení by měl správní orgán přihlížet toliko tehdy, pokud by důvodem pro obnovu řízení byly skutečnosti, které by měly vést ke změně původního rozhodnutí v neprospěch daňového subjektu. Důvodem nesprávnosti žalobcova závěru o tom, že objektivní lhůta má omezovat toliko správní orgány, nikoli daňové subjekty, je gramatický výklad § 54 odst. 3 ZSDP. Pokud totiž § 54 odst. 3 ZSDP hovoří o lhůtě pro podání žádosti, pak tím upravuje právě situaci, kdy je iniciátorem obnovovacího řízení příjemce rozhodnutí (daňový subjekt). Na lhůtu pro nařízení (pozn. soudu logicky nikoli povolení) obnovy řízení z úřední povinnosti pamatuje § 55 odst. 2 ZSDP. Tento závěr podporuje též výklad logický. Nelze-li totiž racionálně předpokládat, že daňový subjekt podá žádost o obnovu řízení ve svůj neprospěch, tj. s očekáváním zvýšení své daňové zátěže, nelze ani tvrdit, že zákonné ustanovení upravující objektivní lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení by nemělo být na daňový subjekt aplikováno, má-li být rozhodnuto v jeho prospěch. Závěr plynoucí z takového výkladu je dle názoru soudu absurdní, neboť by vedl k neaplikovatelnosti předmětného ustanovení. Logicky naopak platí, že pokud by zákonodárce chtěl limitovat daňový subjekt toliko lhůtou subjektivní, pravděpodobně by objektivní lhůta stanovena nebyla a možnost žádat o obnovu daňového řízení by byla otevřena daňovým subjektům neomezeně.

Lze přitom zcela přisvědčit žalovanému, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, který zásadním způsobem zasahuje do právní moci rozhodnutí. Smyslem časové limitace možnosti dovolávat se změny pravomocně uložené veřejnoprávní povinnosti (zde zaplacení daně) je přitom zachování principu právní jistoty, projevující se právem na neměnitelnost rozhodnutí. Marrné uplynutí lhůty pro využití mimořádného opravného prostředku, tj. okamžik, kdy rozhodnutí již

nelze žádným zákonem připuštěným způsobem zvrátit, je významným prostředkem zajištění právní jistoty. Jako každý procesní institut mimořádné povahy je nutno vykládat způsobem restriktivním. Pro úplnost lze poukázat na skutečnost, že mimořádný opravný prostředek obnova řízení je upraven ve všech procesních předpisech napříč právním řádem (trestní řád, občanský soudní řád, správní řád, daňový řád), přičemž ve všech případech je aktivně legitimovaný účastník původního řízení omezen objektivní lhůtou.

Konečně i dovolávání se uplatnění zásady *in dubio mitius* (event. *in dubio libertate*) je v daném případě zcela liché. Žalobce totiž pominul skutečnost, že tento strukturální princip liberálně demokratického státu má při výkladu právních norem místo pouze tam, kde dochází ke kolizi vícero možných výkladů téže právní normy. Ustanovení § 54 odst. 3 ve spojení s § 47 ZSDP jsou však formulována zcela jednoznačně a nepřipouštějí jiný výklad než ten, že po uplynutí tříleté objektivní, neprodloužitelné a neprominutelné lhůty již nelze do pravomocně skončeného řízení zasáhnout a povolit jeho obnovu ze skutkových důvodů (viz doslovně rozsudek NSS sp. zn. 7 Afs 28/2008).

Závěrem soud uvádí, že prvek ochrany práv daňových subjektů lze spatřovat již samotné skutečnosti, že objektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu není nepřiměřeně krátká a nadto není stanovena fixně, nýbrž relativně neurčitě tak, aby odrážela stav řízení o té které dani (promítá se do ní přerušení běhu lhůty pro stanovení daně v důsledku učinění úkonů směřujících k vyměření daně). Z důvodu shora uvedené nutnosti ústavně konformního výkladu norem soud uvádí, že střet práv vlastnit majetek a práva stanovit daň toliko na základě zákona na straně jedné a práva na právní jistotu a stabilitu právních vztahů na straně druhé důsledně poměřoval a dospěl k závěru, že s ohledem na lhůtu, která v dané věci uplynula od konce zdaňovacího období, již zájem na právní jistotě nad právem žalobce vlastnit majetek převažuje.

K námitce vznesené žalobcem při ústním jednání krajský soud uvádí, že rozšířit žalobu o další žalobní body je možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby, tedy do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobcům oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (§ 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud přezkouvává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. V tomto případě lhůta pro podání žaloby uplynula dne 16. 9. 2012, proto soud k námitce uplatněné po této lhůtě nepřihlížel.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení požadoval, a to ve výši režijního paušálu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) za každý právní úkon v řízení učiněný. Z již konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu ČR však vyplývá, že schopnost a povinnost hájit

vlastní rozhodnutí na soudě je integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je, obzvláště takový správní úřad, jakým je žalovaný, dostatečně vybaven (viz např. nález Ústavního soudu II. ÚS 437/99, popř. rozsudek NSS sp. zn. 6 As 40/2006). Povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje tedy samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy, tudíž žalovanému náhrada administrativních nákladů nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20.6.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu